

Каравеловъ. Не мислишъ какво говоришъ! Азъ съмъ ги приель отъ общото събрание и пакъ на него ще ги предамъ! А ти недѣй смѣта, че всички сѫ съ тебе. И азъ имамъ приятели, които ще тръгнатъ подире ми по новия, спасителенъ пътъ! А ти върви си бълскай главата, лудата си, неразумна глава! Върви си търси вагабонти като тебѣ!

Ботевъ (пристъпяйки къмъ него). Какво? Повтори го!

Наталия (изпънка). Помощи! (Заедно съ хъшоветъ се изпрѣчва между двамата).

Каравеловъ. Доста ти търпѣхъ лудините! Махни се отъ очите ми!

Ботевъ. Азъ знамъ защо ти се промѣни къмъ мене! Знамъ кой те настъска и подучва: жена ти Наталия!

Каравеловъ. Знамъ и азъ кого слушашъ, кой те подучава, че съмъ ти експлоатиранъ и затова си ходѣлъ голь и не си можелъ пара да сберешъ: братъ ти Стефанъ! Язъкъ за добрините, които съмъ ти сторилъ!

Наталия. Кой те избѣви отъ Фокшанския затворъ?

Ботевъ. Да, ти избави вагабонтина отъ Фокшанския затворъ! И нѣма вече какво общо да имашъ съ такива нехранимайковци! (Взема шапката си и тръгва). Хайде, ёдаши! Съ мене ли сте?

Хъшоветъ. Съ тебе сме! (Тръгватъ)

Каравеловъ. Луда глава! Къде ще отидешъ, безъ петъ пари въ джоба!... (Братата се отваря, на прага застава прокурорътъ, заобиколенъ съ комисари и жандарми).

ПРЕФЕКТЪ, ПРОКУРОРЪ. Атенционе! (Всички се вцепеняватъ). Въ името на закона по изпълнително дѣло № 5678 ще пристъпя къмъ описание на следните длѣжникови имущества, състоящи се първо: отъ една печатарска машина, отъ . . .

Завеса

КАРТИНА ПЕТА

(Юлска, лунна ноќь. Алея въ градината „Бренеръ“, въ Букурещъ. Рѣдки минувачи. Въ далечината гъмжи оживена, елегантна тълпа. Отъ време на време се чуватъ звуци на оркестъръ. Задаватъ се Ботйовъ и Венета).

Венета. Време е вече да се прибирамъ!

Ботевъ. Нали владиката още го нѣма. . . Отъ какво се боишъ?

Венета. Економката ще му обади, като се върне. . . И пакъ ще почнатъ кавги и разправии. Тъкмо ми е олекнало малко! О! Отъ онъ денъ, когато ти напустна дома ми, той не иска да чува името ти дори. . . животът ми е станалъ адъ. . . Не мога повече, . .